

Charlotte
Habersack

NEOTVÍRAT !!!

REZAVÉ!

NEOTVÍRAT
!!!

REZAVĚ!

© Carlsen Verlag, Hamburg 2021

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Iva Zündorf, 2022

Cover © Frédéric Bertrand, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-2000-2 (pdf)

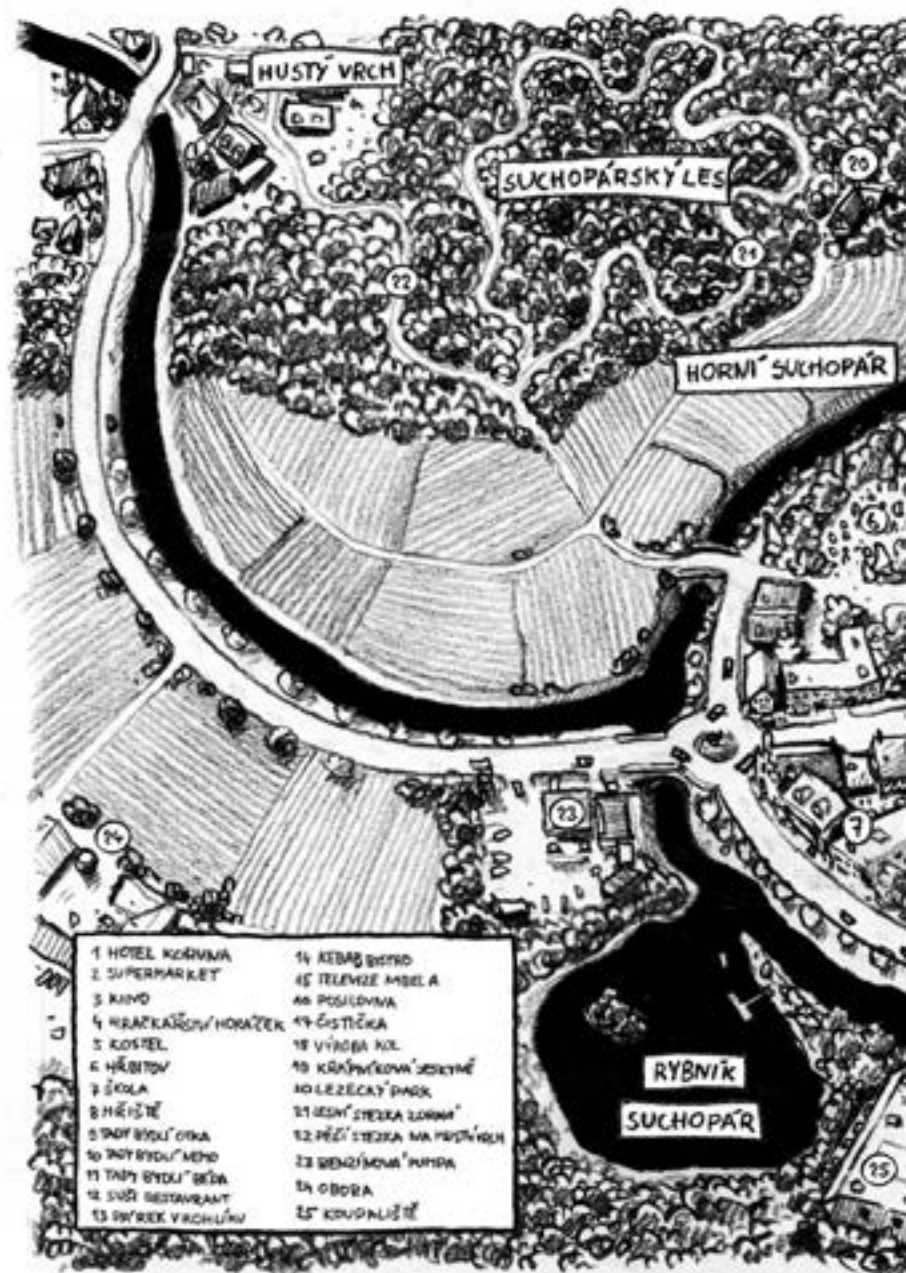
Charlotte
Habersack

NEOTVÍRAT
!!!

REZAVÉ!

Ilustrace Frédéric Bertrand

1 HOTEL KČARŮVA	14 KEDAG BÝDLO
2 SUPERMARKET	15 TELEVIZÍ ANBL A
3 KINO	16 POSILOVNA
4 HRAČKÁŘSKÝ/HORAČEK	17 ČISTĚNA
5 KOSTEL	18 VÝROBA KOL
6 HŘEBITOV	19 KŘÁŠVICOVA ŽELEŽNÉ
7 ŠKOLA	20 LEŽECKÝ PANEK
8 HŘEŠTĚ	21 LESNÍ STĚŽKA ŽOHNŮV
9 DAFY BYDLÍ ČINA	22 PĚČÍ STĚŽKA NA HUSTÝ VRCH
10 TAPY BYDLÍ MĚNO	23 DENÍČKOVNA PANDA
11 TAPY BYDLÍ ŠEBA	24 OBORA
12 SUŠÍ RESTAURANT	25 KOUPELIŠTĚ
13 DVŮŘEK VACHŮŮV	

OBSAH

Kapitola 1	Úplně normální ráno?	14
Kapitola 2	Dva obchody jsou zavřené	19
Kapitola 3	Milovníci knih a detektivové amatéři	28
Kapitola 4	Balíček...	37
Kapitola 5	... a ještě jeden balíček	41
Kapitola 6	Osm metrů a třicet centimetrů	49
Kapitola 7	Přistiženi!	59
Kapitola 8	Podivné klepání	62
Kapitola 9	Pí-pollo osmdesát jedna	70
Kapitola 10	Bez tíže	81
Kapitola 11	Nádherně lehce!	87

Kapitola 12	Zvláštní přitažlivost	93
Kapitola 13	Létající psí hromádky	99
Kapitola 14	Nemo potřebuje zátěž!	112
Kapitola 15	Pekáč na vloupání	118
Kapitola 16	U pana Horáčka v kuchyni	127
Kapitola 17	Otka uvažuje logicky	133
Kapitola 18	Záhadná stopa	141
Kapitola 19	Mizíme!	150
Kapitola 20	Raz, dva, tři, teď!	161
Kapitola 21	V řídicím centru zla	165
Kapitola 22	Ušák Pinky	169
Kapitola 23	Trefa!	174

OBSAH

Kapitola 24	To-Taal!	181
Kapitola 25	Jump 'n' Run	189
Kapitola 26	Záchrana v poslední minutě	193
Kapitola 27	Stav: zapípaný	199

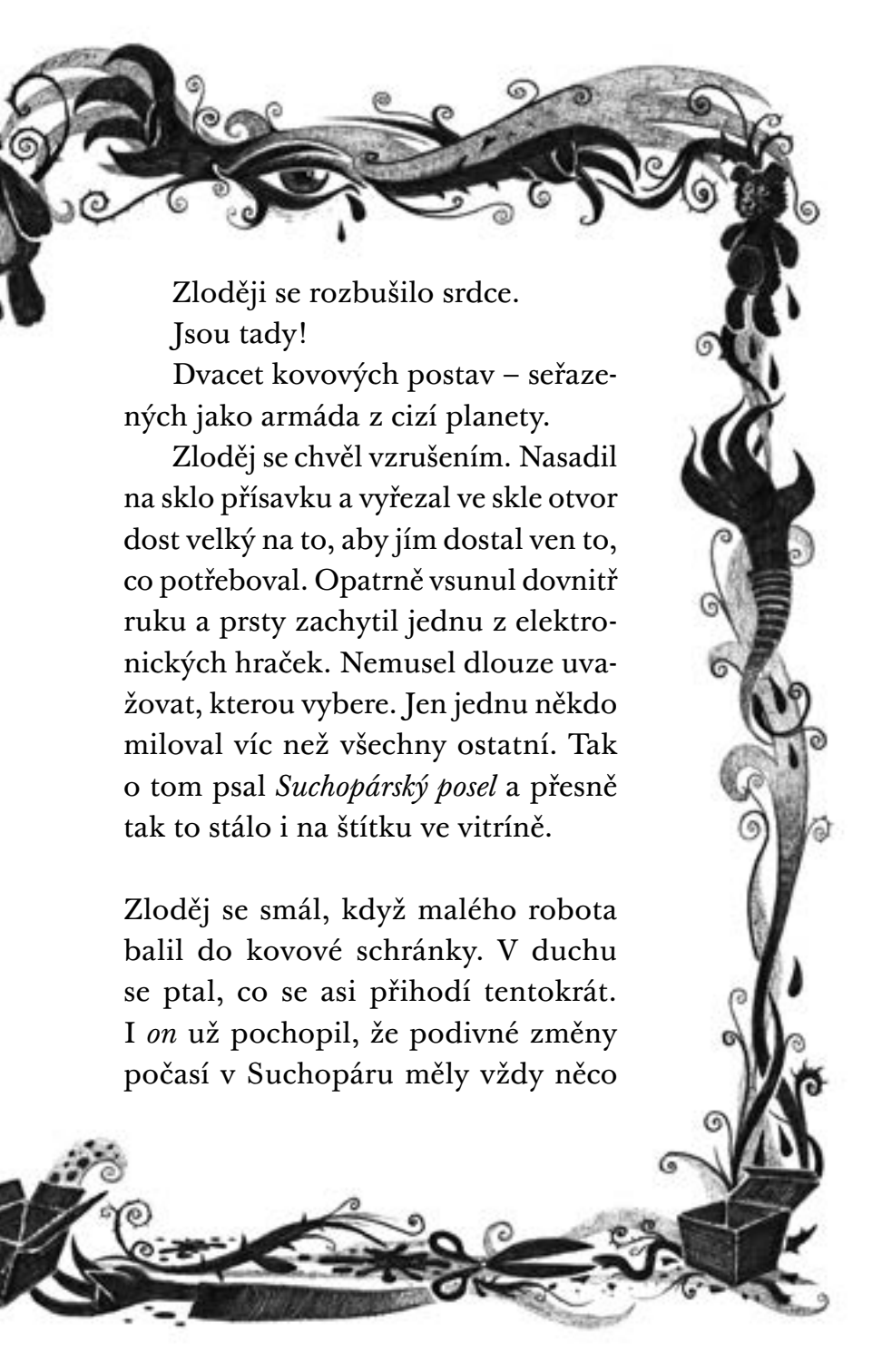
A ZAČÍNÁME!

Den předtím, než to všechno začalo...

Šperhák se v zámku dlouho protácel, než konečně zabral. Černá rukavice se opřela do červených vchodových dveří. Otevřely se. Opatrně nadzvednout malý zvoneček, ať nezpůsobí hluk. Když se však dveře přivíraly – CINK! – zvonek přece jen tiše cinknul.

Nezvaný host se na okamžik zastavil a naslouchal. Všechno v pořádku. Rozsvítil baterku a kuželem světla přejížděl po regálech. Paprsek se mihl kolem staré pokladny, ukázal zloději cestu do zadní místnosti a zastavil se u jedné z vitrín. V ní zasvítily rudé oči.

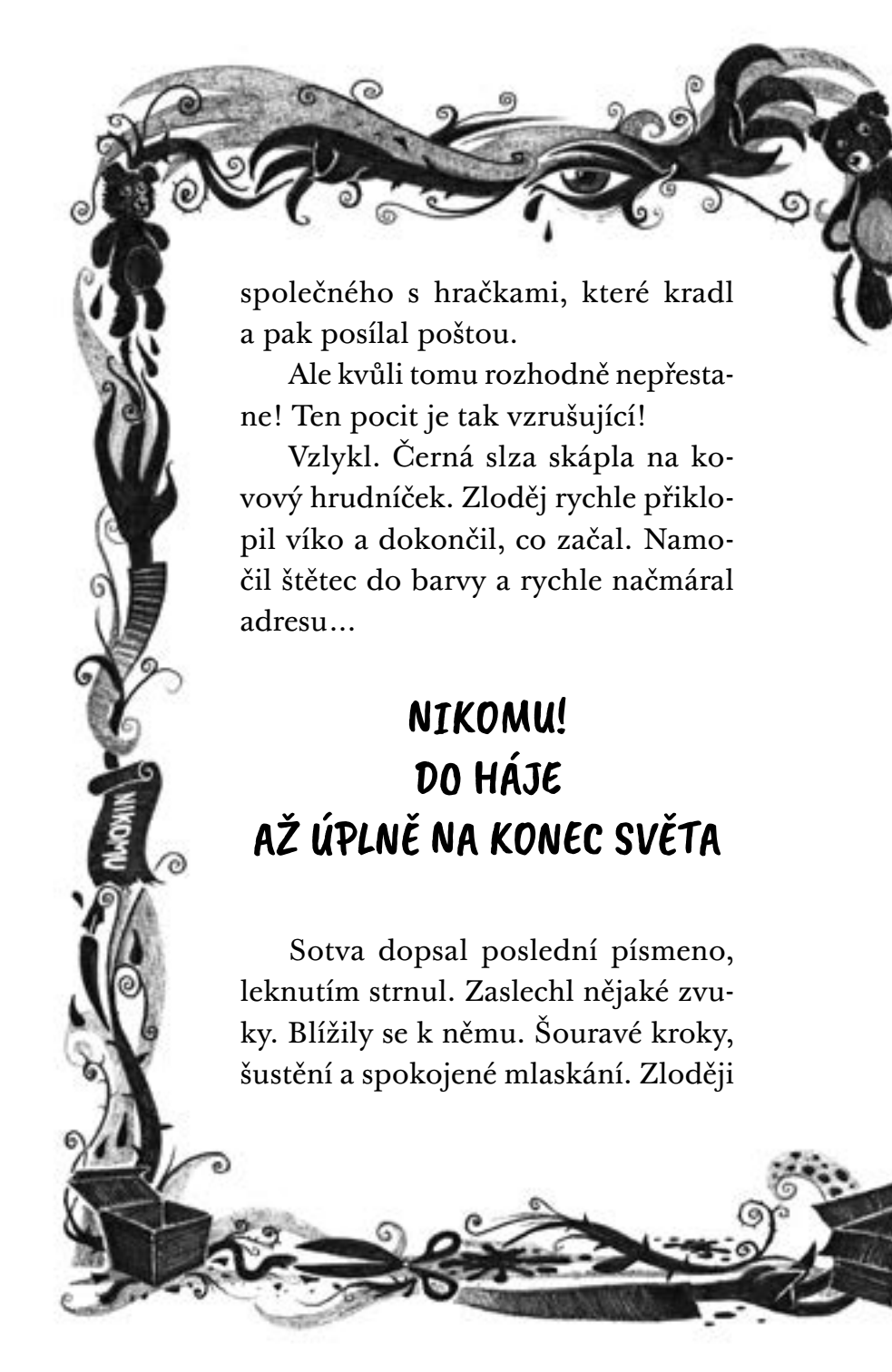
Zloději se rozbušilo srdce.

Jsou tady!

Dvacet kovových postav – seřazených jako armáda z cizí planety.

Zloděj se chvěl vzrušením. Nasadil na sklo přísavku a vyřezal ve skle otvor dost velký na to, aby jím dostal ven to, co potřeboval. Opatrně vsunul dovnitř ruku a prsty zachytil jednu z elektronických hraček. Nemusel dlouze uvažovat, kterou vybere. Jen jednu někdo miloval víc než všechny ostatní. Tak o tom psal *Suchopárský posel* a přesně tak to stálo i na štítku ve vitríně.

Zloděj se smál, když malého robota balil do kovové schránky. V duchu se ptal, co se asi přihodí tentokrát. I *on* už pochopil, že podivné změny počasí v Suchopáru měly vždy něco

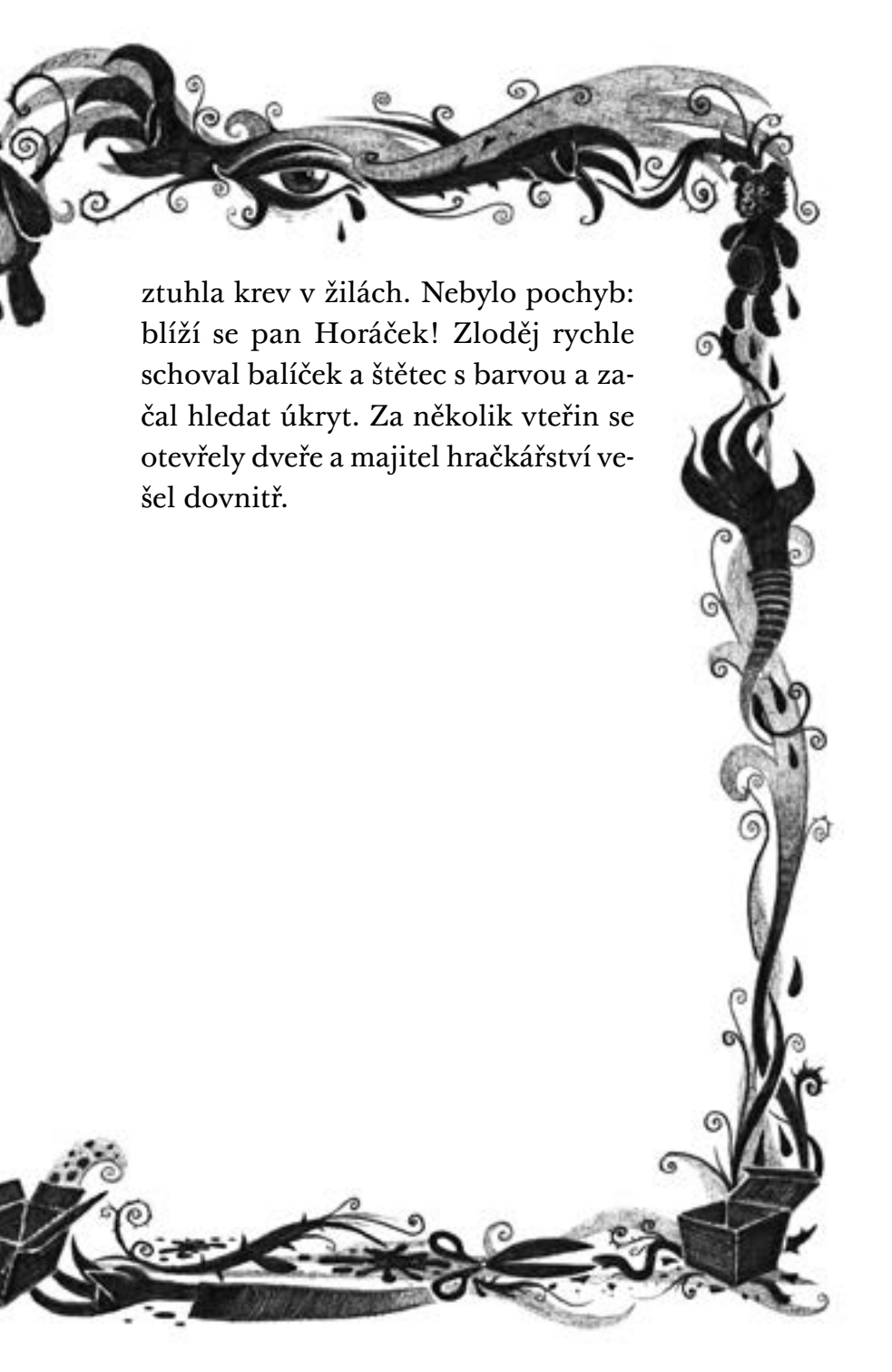
společného s hračkami, které kradl
a pak posílal poštou.

Ale kvůli tomu rozhodně nepřesta-
ne! Ten pocit je tak vzrušující!

Vzlykl. Černá slza skápla na ko-
vový hrudníček. Zloděj rychle přiklo-
pil víko a dokončil, co začal. Namo-
čil štětec do barvy a rychle načmáral
adresu...

NIKOMU!
DO HÁJE
AŽ ÚPLNĚ NA KONEC SVĚTA

Sotva dopsal poslední písmeno,
leknutím strnul. Zaslechl nějaké zvu-
ky. Blížily se k němu. Šouravé kroky,
šustění a spokojené mlaskání. Zloději

ztuhla krev v žilách. Nebylo pochyb: blíží se pan Horáček! Zloděj rychle schoval balíček a štětec s barvou a začal hledat úkryt. Za několik vteřin se otevřely dveře a majitel hračkářství vešel dovnitř.

Kapitola 1

ÚPLNĚ NORMÁLNÍ RÁNO?

„Tak už mi konečně věřte!“

Pan Pinkovský nabíral lžičkou z kelímku jogurt a dával si jej do misky s jahodovým müsli. Přitom vyprávěl své ženě a synovi, co se mu včera večer přihodilo. Kolem desáté si šel zaběhat, a když se supěním vybíhal úzkou uličku k náměstí, zahlédl najednou něco nezvyklého. Rychle se schoval za kontejner u supermarketu a z úkrytu pozoroval, jak se u hračkářství ze tmy vynořil obrovitý stín.

„A víš to jistě, že to byl zajíc?“ Paní Pinkovská si nedůvěřivě míchala svůj ananasový jogurt.

Nemo si dal do pusy lžičku jogurtu s čokoládou a zeptal se: „Dva metry velký a růžový?“

Pan Pinkovský horlivě přikyvoval v naději, že mu to ti dva konečně budou věřit. „Před sebou tlačil kočárek pro panenky a v něm vezl něco velkého.“

Nemo s maminkou se na sebe pochybovačně podívali. Nebylo to poprvé, co tatínek mluvil trochu z cesty. Když v červnu napadala spousta sněhu, spadl mu na hlavu přístřešek u vchodu do supermarketu. Pak si nějakou dobu myslel, že není doma, ale v hotelu, a Nema měl za vrátného. O týden později, když z nebe padal odporný slizký déšť, tatínek dostal zásah elektrickým proudem a myslel si pak, že paní Pinkovská je zdravotní sestřička. Nakonec mu dračí vedro o prázdninách přehřálo mozek tak, že úplně mluvil z cesty.

„A opravdu jsi předtím nezakopl a nespadl?“ zeptal se Nemo co možná bezelstně.

„Nebo do něčeho nenarazil?“ Paní Pinkovská vstala a láskyplně svému muži odhrnula vlasy z čela. Přitom se nenápadně podívala, jestli se mu na hlavě neobjevila nějaká boule.

„Ne!“ Pan Pinkovský si rozhořčeně založil ruce. „Vy si snad myslíte, že jsem se už úplně zbláznil, nebo co?“

„Ne, nejsi blázen,“ vlídně odpověděla jeho žena. „Jenom jsi trochu nemotorný.“

U dveří se ozval zvonek.

Nemovi se rozbušilo srdce.

Co když je to pošťák? „Jdu otevřít!“ Vyskočil od stolu, proběhl předsíní a rychle otevřel dveře.

„To jsi ty,“ hlesl zklamaně.

„Kdo je to?“ ozval se mamčin hlas z obýváku. Zněl ustaraně. „Způsobil snad tatínek nějakou škodu?“

„Martinko, to snad...!“ Tatínkův hlas zněl malinko pohoršeně.

„Planý poplach,“ volal na ně Nemo. „To je jenom Běda.“

„Jak jenom?“ vesele zamrkal Běda. „Koho jsi čekal? Mikuláše, nebo co?“

Nemo se na svého kamaráda podíval. I když bylo hodně brzy, byl jako vždycky vzorně upravený. Na sobě měl kalhoty s nažehlenými puky a běloskvoucí tričko s flitrovým smajlíkem, který měl, na rozdíl od Bědy, svěšené koutky.

„Ahoj Bědo,“ volali Nemovi rodiče z obývacího pokoje.

„Dobrý den, paní Pinkovská! Dobrý den, pane Pinkovský!“ zdvořile pozdravil Běda.

„Jdeš brzo,“ zavrčel Nemo a zvedl batoh ze země. Rychle se rozloučil s rodiči a se svěřenými rameny se loudal z domu.

Běda s ním srovnal krok. „Co je s tebou? Kdepak tě bota tlačí?“

„Jaká bota?“ Nemo dělal, že nerozumí, i když věděl přesně, co Běda tím svým staromódním výrazem myslel.

Běda to zkusil jinak: „No tak, co ti přelítlo přes nos?“

„Ale nic, je tu jenom strašná nuda. Doufal jsem, že konečně přijde nový balíček. Strašně rád bych zase jednou dostal pořádný úkol!“

„To můžeš. Do čtvrtka se máme na angličtinu naučit dvacet nových slovíček.“

„To myslíš vážně?“ Nemo se zastavil a zkoumavě si kamaráda prohlížel.

Ale nevypadalo to, že by Běda žertoval.

„A na matiku musíme udělat úlohu třináctá až dé.“

„Takové úkoly přece nemyslím,“ protestoval hlasitě Nemo.

„Já chci krmit Yettiho, jezdit na dracích, chytat jednorožce, rozumíš? Čtyři týdny pryč a nový balíček nikde.“

„Naštěstí.“ Běda si spokojeně přejel po flitrech na tričku. Blýskavý smajlík teď měl koutky nahoru. S takovým průběhem života byl Běda naprosto spokojený.

Bylo úterý ráno, ve vzduchu byl cítit podzim a šli spolu s Nemem do školy. Jako úplně normální děti v úplně normálním městečku. Nezvyklé bylo jen to, že šli prostředkem ulice. A taky ta holka, co se k nim na rohu přidala.

Kapitola 2

DVA OBCHODY JSOU ZAVŘENÉ

„Buenos días!“ zahlaholila Otká na pozdrav a posunula si klobouk se širokým okrajem z čela. K sombreru jí dobře ladilo pestrobarevné pončo.

Nemovi se zrychlil tep. Jeho vnitřní hlas volal: „Jé, Otko! Moc rád tě zase vidím. A taky ti to moc sluší!“ Ale z pusy mu vyšlo jen zabručení: „Ahoj!“

Béda ukázal na Otčín slamák. „To je dárek od vašich?“

Otká přikývla. „Vrátili se zrovna z natáčení v Mexiku.“ Se zvednutým obočím se obrátila na Nema a zeptala se: „Pořád nic? Žádný balíček?“